

ikke evnet at opspare den lovbefalede Reservefond. Og Sygekasseinspektøren siger i sin Skrivelse af 16. Marts 1927 til Sundhedsministeren advarende, at Sandsynligheden taler nærmest for, at Vilkaarene i 1926 bliver endnu ringere for Kasserne. Nu staar vi foran en yderligere Nedskæring af Statstilskuddet, hvad der, som jeg sagde før, naturnødvendigt maa medføre et af to: enten en Forringelse af Kassernes Ydelse til de syge eller en betydelig Kontingentforhøjelse paa gennemsnitlig 3 Kr. pr. Medlem. Om dette sidste siger Sygekasseinspektøren netop ogsaa advarende til Regeringen, at Kontingentet i Forvejen er sat saa lavt som muligt af Hensyn til de store Vanskeligheder for Medlemmerne ved at kunne betale, og han fortsætter — jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier —: „Kasserne vil nødig skride til Kontingentforhøjelser svarende til Nedskæringen, men det er utvivlsomt, at adskillige Kasser ikke vil have anden Udvej. Dette vil saaledes gælde alle de Kasser, som endnu mangler en betydelig Del af det i Sygekasselovens § 12 krævede Reservefond, og som fremtidig ikke vil kunne paaregne et aarligt Overskud til Henlæggelse til Reservefond.“ Ja, saadan ligger de økonomiske Udsigter i denne Sag.

Med Hensyn til de enkelte Ændringsforslag vil jeg gerne sige et Par Ord om Ændringsforslag Nr. 1, som er stillet af det konservative Folkeparti sammen med de Radikale, og som gaar ud paa, at samtlige Sygekasser skal have en Bemidlet-Afdeling. Ja, for saa vidt Tanken var at gøre Sygekasseforsikring obligatorisk, vilde det have min Tilslutning, men saa er jeg til Gengæld ikke sikker paa, at der vilde faas Tilslutning f. Eks. fra det konservative Folkeparti. Fra Socialdemokratiets Side har vi intet principielt imod at udvide Rammerne for Tilgangen til Sygekasserne. Det, vi har imod dette Ændringsforslag, er, at det kun er et daarligt Surrogat. Dertil kommer, at et saadant Forslag ikke bør kastes ind paa Tingets Bord ved en tilfældig Lejlighed som denne. Dertil har det nemlig for stor Betydning for Kasserne, som, hvis Ændringsforslag Nr. 1 vedtages, maa dele Administrationen i to sideløbende, men skarpt adskilte Afdelinger: en for bemidlede og en for ubemidlede, hvad i allerhøjeste Grad vil fordyre Administrationen. Endvidere er Forslaget slet ikke gennemtænkt og prøvet og har heller ikke været forelagt de Faktorer, som bør have Adgang til at udtale

sig, før en saa vigtig Bestemmelse vedtages af Rigsdagen, nemlig dels Sygekasseinspektoratet, som man bør forunde den nødvendige Tid til at prøve Forslaget rent forsikringsteknisk, dels de samvirkende Centralforeninger, saavel som Sygekassenævnet og Lægerne. Thi Sagen er jo ikke saa lige til. Lad os tage et Eksempel: Sygehustaksten paa Rigshospitalet for et Barn af et ubemidlet Sygekassemedlem er 30 Ø. pr. Døgn, medens den paa samme Hospital er 4 Kr. pr. Døgn for et bemidlet Medlems Barn.

For øvrigt mener jeg, at Ændringsforslaget i og for sig er saa inderlig overflødig, da vi jo allerede har de statskontrollerede Fortsættelseskasser i Danmark at falde tilbage paa, og hvis Sagen ellers var moden til Løsning, var det jo tilstrækkeligt at give bemidlede Medborgere, der ikke tidligere har været nydende Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse, Adgang til Overflytning fra disse Fortsættelseskasser, som alene omfatter bemidlede Medlemmer, til Kasser for ubemidlede nydende Medlemmer. Det var dog en mere praktisk Løsning, end at man, som Ændringsforslaget i sin Ubehjælpssomhed bestemmer, her i København, hvor der i Forvejen er 63 Sygekasser, skulde oprette 63 nye sideløbende Kasser for bemidlede. Dertil kommer — og det er Grunden til, at jeg maa anbefale, at Sagen løses gennem Fortsættelseskasserne —, at en saadan Ordning kun kan magtes af meget store Kasser med et tilstrækkeligt stort Medlemsantal, der som Kontingentbetalere kan fremskaffe den nødvendige Driftsfond. I en lille Kasse med faa bemidlede Medlemmer vil man jo blive nødt til at lukke Forretningen, hvis blot 2 eller 3 Medlemmer bliver langvarigt syge, thi Driftskapitalen, som kun fremskaffes ved Kontingentet, vil straks være opbrugt i en saadan lille Afdeling for bemidlede med en halv Snes Medlemmer, for det kan formentlig ikke være Mindretallets Hensigt at bruge de ubemidlede Driftsmidler for at kunne holde det gaaende for en ganske lille Afdeling for bemidlede. Mit Syn paa denne Sag falder ogsaa i Traad med Sygekassefolks Erfaringer. Jeg er vidende om, at Fortsættelsesygekassen „Danmark“ stadig faar en Mængde Henvendelser fra mindre Kasser med Afdeling for bemidlede med Anmodning om at overtage denne Afdeling, fordi den mangler Driftsmidler, saa snart et Par af Medlemmerne er syge nogen Tid — man erindre, hvad jeg sagde før om Forskellen i Rigshospi-